

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1720/07
26.03.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Љиљане Ивковић – Јовановић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, Општински суд у Сопоту, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Београд, ради поништаја решења о престанку радног односа и исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж-1. бр. 2424/07 од 13.06.2007. године, у седници одржаној 26.03.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж-1. бр. 2424/07 од 13.06.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Младеновцу П-1. бр. 577/06 од 29.01.2007. године, ставом првим изреке, поништена су решења тужене од 12.11.2003. године и од 28.11.2003. године, којима је тужиоцу изречена мера престанка радног односа, као незаконита, те је обавезана тужена да тужиоца врати на послове Општинског суда у Сопоту. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да плати тужиоцу 1.038.718,00 динара на име неисплаћене зараде за период од 28.11.2003. године до 15.10.2006. године са законском затезном каматом на износе и од датума доспећа ближе означеним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 255.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж-1. бр. 2424/07 од 13.06.2007. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште решења председника Општинског суда у Сопоту од 12.11.2003. године и од 28.11.2003. године, којима је тужиоцу изречена мера престанка радног односа, као незаконита, као и да се обавезе тужени да исплати тужиоцу неисплаћене зараде за период од 28.11.2003. до 15.10.2006. године од 1.038.718,00 динара са законском затезном каматом на износе и од датума доспећа ближе означеним овим ставом изреке, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 255.000,00 динара, све као неоснован.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 9 ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, на коме је заснована побијана одлука, против тужиоца, који је био у радном односу код тужене на радном месту _____, покренут је дисциплински поступак у коме је председник Општинског суда у Сопоту, 12.11.2003. године, донео решење којим му је изречена дисциплинска мера престанка радног односа, због повреде радне обавезе – злоупотреба службеног положа и прекорачења овлашћења, предвиђених чланом 59. став 1. тачка 5. Закона о радним односима у државним органима. Приговор тужиоца против наведене одлуке, одбијен је решењем председника суда од 28.11.2003. године и утврђено да му радни однос престаје са даном доношења овог решења. Оспореним одлукама, стављено му је на терет да је 25.09.2003. године, на свом радном месту, у просторијама суда, примио ББ и њену мајку, којима је после увида у земљишне књиге дао савет да се захтев за легализацију непокретности може поднети пошто се претходно сачини уговор којим би мајка (на коју се води парцела) поклонила ББ парцелу, али како су му саопштиле "да не знају да напишу уговор", тужилац је сачинио текст уговора и оверио га у суду, зашто је од оштећених странака узео 2.000,00 динара (за састав уговора) и 3.200,00 динара за таксе на име овере уговора и таксе за укњижбу. Признаница о плаћеним таксама нису дате оштећеној, већ је она само видела таксу за оверу уговора у висини од 700,00 динара. Оцењујући законитост оспорених одлука, побијаном одлуком утврђено је да је тужилац учинио повреду која му је стављена на терет и поред писменог упозорења председника суда из дописа од 11.03.2002. године (упућеног шефу земљишног књижног одељења), којим је указано на притужбе адвоката и грађана о раширеној појави "надриписарства" уз предочавање да такво понашање представља повреду радне обавезе обавезаних са овом парничном поступком.

обавезе због које се може изрећи мера престанка радног односа.

Правилно је код овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд одбио тужбени захтев као неоснован, налазећи да је тужилац описаним радњама учинио тежу повреду радне обавезе, предвиђену чланом 59. ст.1. тач 5. Закона о радним односима у државним органима ("Сл. гласник РС" бр. 48/91 ... 79/05)-злоупотреба службеног положаја или прекорачења овлашћења.

Наиме, од запосленог у државном органу, извршиоца на одређеном радном месту, захтева се да свој посао обавља у границама прописаних овлашћења и дужности за то радно место. Садржај послова _____, па и шефа _____, не обухвата и давања правних савета странкама, а посебно не подразумева сачињавање уговора у име и за рачун странака, ни лично, а ни преко овлашћене агенције. Поступајући супротно опису послова свог радног места, тужилац је прекорачио своја овлашћења, односно учинио повреду радне обавезе предвиђену чланом 59. став 1. тачка 5. Закона. При том, правилно другостепени суд побијаном одлуком налази да је без утицаја на постојање дисциплинске одговорности тужиоца, околност да ли је тужилац за сачињавање уговора прибавио и одређену имовинску корист, јер то може бити од утицаја само код евентуалног утврђивања његове кривичне одговорности (евентуално постојање кривичног дела надриписарство).

Према члану 59. став 2. Закона (после измена извршених чланом 9. Закона о изменама и допунама Закона о радним односима у државним органима, "Сл. гласник РС" бр. 39/02 од 05.07.2002. године, која су била на снази у време доношења оспорених одлука тужене), за повреду из става 1. истог члана може се изрећи дисциплинска мера новчане казне (у висини од 20% до 35% од плате исплаћене за месец у коме мера донета, у трајању од три до шест месеци), или дисциплинска мера престанка радног односа. При том, супротно наводима ревизије, наведеном, измењеном одредбом, нису прописани и други услови за изрицање мере престанка радног односа, већ је функционер државног органа (или друго лице у смислу члана 60. Закона) овлашћено да дисциплинску меру (било новчану казну било престанак радног односа) изриче у зависности од врсте радње којом је извршена тежа повреда радне обавезе (из члана 59. став 1. Закона).

Имајући у виду да је тужилац управо због учесталих притужби грађана и адвоката, упозорен од стране председника суда да сачињавање уговора у име и за рачун странке, представља повреду радне обавезе због које се може изрећи мера престанка радног односа, а да је описану радњу ипак поновио, Врховни суд налази да је оспореним решењем тужиоцу правилно изречена наведена дисциплинска мера.

Основаност захтев у судском поступку, за враћање запосленог на рад и раније радно место, као и накнада штете у висини изгубљене зараде за период од престанка радног односа, зависе од успеха у спору за поништај решења којим је запосленом престао радни однос. Како је у конкретном случају, побијаном одлуком утврђено да су оспорена решења тужене, којим је тужиоцу престао радни однос законита, то је правилно другостепени суд одбио и тужбени захтев за реинтеграцију и накнаде штете.

Наводима у ревизији којима се истиче да тужилац није учинио радњу која му је стављена на терет, оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено, како је то прописано чланом 398. став 2. ЗПП.

На основу члана члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС